

Վահան Տերյան

Արարատին

Երկնապլաց ու թեթև,
Նրբակապույտ ծածկած մեզ,
Դու հրեշտակ լուսաթև՝
Նյութեղեն չես դու երբեք:
Հայոց արնոտ աշխարհի
Հոգին ես դու անարատ,
Հուրը հար թող հրահրի
Մեզ ճակատիդ, Արարատ:
Եվ ավերվող մեր սրտում
Եռա անմար ու առատ,
Դո՛ւ, պահապան մշտարթուն,
Լուսակատար Արարատ...

Չեմ տեսել քեզ, բայց որպես
Անուշ ցնորք իմ հոգում
Պայծառ ես դո՛ւ, հրակե՛զ,
Հրապսակ ու կանգուն
Արդար դրոշ հայության,
Միրո սեղան հրառատ,
Դո՛ւ իմ երկրի հարության
Անխաբ վկա, Արարատ.
Որքան մնանք մենք նկուն,
Որքան խավարն իջնի խոր,